

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

S., dnia 1 lutego 2019 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Anita Wolska
Protokolant:	Joanna Morawska

po rozpoznaniu w dniu 18 stycznia 2019r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa **M. L.**

przeciwko **K. D.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej K. D. na rzecz powoda M. L. kwotę 17.000 zł (siedemnaście tysięcy złotych) wraz z poniższymi odsetkami od następujących kwot:

- 1.000 zł (jeden tysiąc złotych) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 16 lutego 2014r. do dnia 31 grudnia 2015r., a od dnia 01 stycznia 2016r. do dnia zapłaty wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie,
- 1.000 zł (jeden tysiąc złotych) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 16 marca 2014r. do dnia 31 grudnia 2015r., a od dnia 01 stycznia 2016r. do dnia zapłaty wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie,
- 1.000 zł (jeden tysiąc złotych) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 16 kwietnia 2014r. do dnia 31 grudnia 2015r., a od dnia 01 stycznia 2016r. do dnia zapłaty wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie,
- 1.000 zł (jeden tysiąc złotych) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 16 maja 2014r. do dnia 31 grudnia 2015r., a od dnia 01 stycznia 2016r. do dnia zapłaty wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie,
- 1.000 zł (jeden tysiąc złotych) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 16 czerwca 2014r. do dnia 31 grudnia 2015r., a od dnia 01 stycznia 2016r. do dnia zapłaty wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie,
- 1.000 zł (jeden tysiąc złotych) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 16 lipca 2014r. do dnia 31 grudnia 2015r., a od dnia 01 stycznia 2016r. do dnia zapłaty wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie,
- 1.000 zł (jeden tysiąc złotych) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 16 sierpnia 2014r. do dnia 31 grudnia 2015r., a od dnia 01 stycznia 2016r. do dnia zapłaty wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie,
- 1.000 zł (jeden tysiąc złotych) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 16 września 2014r. do dnia 31 grudnia 2015r., a od dnia 01 stycznia 2016r. do dnia zapłaty wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie,

- 1.000 zł (jeden tysiąc złotych) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 16 października 2014r. do dnia 31 grudnia 2015r., a od dnia 01 stycznia 2016r. do dnia zapłaty wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie,
- 1.000 zł (jeden tysiąc złotych) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 16 listopada 2014r. do dnia 31 grudnia 2015r., a od dnia 01 stycznia 2016r. do dnia zapłaty wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie,
- 1.000 zł (jeden tysiąc złotych) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 16 grudnia 2014r. do dnia 31 grudnia 2015r., a od dnia 01 stycznia 2016r. do dnia zapłaty wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie,
- 1.000 zł (jeden tysiąc złotych) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 16 stycznia 2015r. do dnia 31 grudnia 2015r., a od dnia 01 stycznia 2016r. do dnia zapłaty wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie,
- 1.000 zł (jeden tysiąc złotych) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 16 lutego 2015r. do dnia 31 grudnia 2015r., a od dnia 01 stycznia 2016r. do dnia zapłaty wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie,
- 1.000 zł (jeden tysiąc złotych) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 16 marca 2015r. do dnia 31 grudnia 2015r., a od dnia 01 stycznia 2016r. do dnia zapłaty wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie,
- 1.000 zł (jeden tysiąc złotych) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 16 kwietnia 2015r. do dnia 31 grudnia 2015r., a od dnia 01 stycznia 2016r. do dnia zapłaty wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie,
- 1.000 zł (jeden tysiąc złotych) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 16 maja 2015r. do dnia 31 grudnia 2015r., a od dnia 01 stycznia 2016r. do dnia zapłaty wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie,
- 1.000 zł (jeden tysiąc złotych) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 16 czerwca 2015r. do dnia 31 grudnia 2015r., a od dnia 01 stycznia 2016r. do dnia zapłaty wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie.

II. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 5.042 zł (pięć tysięcy czterdzieści dwa złote) tytułem zwrotu kosztów procesu.

III. nakazuje pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie kwotę 637 zł (sześćset trzydzieści siedem złotych) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

SSR Anita Wolska

Sygn. akt I C 402/17

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 11 sierpnia 2016r. powód M. L. wniósł o zasądzenie od pozwanej K. D. kwoty 17.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi w sposób wskazany w pozwie t.j. od poszczególnych kwot w wysokości 1.000 zł każda za okres od dnia 16 lutego 2014r. do dnia 16 czerwca 2015r. oraz z kosztami postępowania w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłatą od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w dniu 13 września 2010r. z uwagi na panujący w związku małżeńskim stron ustrój rozdzielności majątkowej małżeńskiej strony zawarły umowę w sprawie podziału majątku wspólnego i alimentów, a następnie w dniu 3 lutego 2014r. zawarły kolejne porozumienie. Powód wskazał, że małżeństwo stron na mocy wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 25 marca 2014r. w sprawie o sygn. akt X RC 2222/11 zostało rozwiązane przez rozwód. Powód wskazał także, że ze związku stron pochodzi córka M. Ł. (1). Powód zaznaczył, że w czasie zawierania w/w umów i prowadzonego postępowania rozwodowego był wykazany w aktach stanu cywilnego jako M. Ł. (2), choć nosił on de facto nazwisko L. oraz dodał, że rozbieżność wzięła się stąd, że wiele lat wcześniej zrzekł się obywatelstwa polskiego i przyjął obywatelstwo szwedzkie, a w wydanych mu przez władze szwedzkie dokumentach potwierdzających jego tożsamość figurował jako L.. Wyjaśnił, że dopiero w dniu 11 marca 2016r. Kierownik Urzędu

Stanu Cywilnego w S. sprostował nazwisko powoda jako Ł., zaś w umowie z dnia 13 września 2010r. występował jako L., a w wiadomym porozumieniu jako Ł.. Powód wskazał, że pozwana po wyroku rozwodowym powróciła do swojego panińskiego nazwiska tj. D.. Powód wskazał, że zgodnie z treścią § 2 i § 3 ust. 1 porozumienia z dnia 3 lutego 2014r. pozwana zobowiązana jest do zapłaty na jego rzecz kwoty 17.000 zł, płatnej po 1.000 zł miesięcznie do 15-tego każdego miesiąca wraz z ustawowymi odsetkami w przypadku opóźnienia w zapłacie, którejkolwiek z rat, zaś pozwana nie zapłaciła na rzecz powoda żadnej raty, dlatego w dniu 15 marca 2015r. wezwał ją do zapłaty kwoty dochodzonej pozwem, jednak odmówiła zapłaty kwoty dochodzonej pozwem wskazując na dokonaną przez nią rzekomą kompensatę jej zobowiązań w stosunku do powoda z jego zobowiązaniami alimentacyjnymi w stosunku do pełnoletniej córki M. Ł. (1). Zaakcentował, iż nie mogła mieć miejsca żadna kompensata, a to z uwagi na charakter roszczenia, które ewentualnie przysługiwałoby jego córce M. Ł. (1), a nie pozwanej i które wyklucza tego rodzaju kompensatę. Nadto zaznaczył także, iż brak było jego wiedzy i zgody na dokonanie podobnej czynności. Nadto jego córka nie miała żadnych pretensji z tytułu realizowanych przez niego świadczeń alimentacyjnych.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 24 października 2016r. w sprawie I Nc 2710/16 (k.47-48) orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu.

Pismem z dnia 28 kwietnia 2017r. (k.63-65) pozwana wniosła o przywrócenie jej terminu do wniesienia sprzeciwu od niniejszego orzeczenia i wstrzymanie wykonalności tego orzeczenia. Nadto kolejnym pismem z tej samej daty (k.76-79) złożyła sprzeciw od nakazu zapłaty, wnosząc o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana wskazała, że powództwo jest bezzasadne, albowiem dochodzone przez powoda świadczenie zostało w całości spełnione, ponieważ zgodnie z istniejącą pomiędzy stronami umową dokonała spłaty przedmiotowej należności poprzez finansowanie kosztów utrzymania córki stron M. Ł. (1) w zakresie, w jakim powinien był czynić to pozwany. W odniesieniu do porozumienia z dnia 3 lutego 2014r. pozwana wskazała, iż spełnianie świadczeń, do których zobowiązały się strony w § 3 miało nastąpić w ten sposób, że należną powodowi kwotę 1.000 zł pozwana miała przeznaczać na poczet udziału powoda w kosztach utrzymania M. Ł. (1), a w zamian powód zwolniony był z zapłaty alimentów w kwocie 1.000 zł. Wskazała, że powyższy sposób rozliczania alimentów, a także ich wysokość powód osobiście uzgodnił z M. Ł. (1), a włączenie do treści porozumienia zapisów dotyczących obowiązku alimentacyjnego powoda miało na celu potwierdzenie poczynionych ustaleń. Pozwana przyznała, iż powód dokonywał wpłat na rachunek bankowy ich córki, jednak nie były to alimenty określone w porozumieniu z dnia 3 lutego 2014r., ale pieniądze dla córki przeznaczone na dodatkowe wydatki. K. D. wskazała, że ujęcie zobowiązań alimentacyjnych w porozumieniu z dnia 3 lutego 2014r. nie stanowiło „aktu dobrowolnej deklaracji” zaś uregulowanie obowiązku alimentacyjnego, który obciążał powoda z mocy przepisów i który mógł być dochodzony przez M. Ł. (1) na drodze sądowej. Pozwana wyjaśniła iż dochodzona w niniejszym postępowaniu kwota w wysokości 17.000 zł została przez pozwaną w całości uregulowana, bowiem przeznaczała co miesiąc należną powodowi kwotę na poczet alimentów, do których łożenia się on zobowiązał i w ten sposób roszczenie powoda wygasło w skutek jego zaspokojenia z upływem 17 miesięcy od daty zawarcia porozumienia, tj. z końcem czerwca 2015r. Dodała, że umowa stron o sposobie rozliczenia kwoty 17.000 zł poprzez zaliczanie miesięcznych rat na poczet alimentów stanowiła umowę o świadczenie na rzecz osoby trzeciej, o której mowa w art. 393 k.c. albo umowę, która uprawniała pozwaną do zwolnienia się ze zobowiązania poprzez świadczenie zamiast wykonania (*datio in solutum*), o którym mowa w art. 453 k.c. Z daleko posuniętej ostrożności procesowej pozwana powołując się na art. 140 k.r.o. podniosła iż przysługuje jej zarzut potrącenia należności dochodzonych w niniejszym postępowaniu z należnościami z tytułu ponoszonych przez nią kosztów utrzymania córki stron i wyjaśniła, że miesięczny koszt utrzymania córki stron w latach 2014- 2015 wynosił kwotę nie mniejszą niż 3.000 zł miesięcznie, a udział powoda w miesięcznych kosztach utrzymania córki wynosił więc kwotę co najmniej 1.500 zł, w związku z czym finansowała udział powoda w kwocie 1.000 zł miesięcznie, dlatego też jest uprawniona, aby dochodzić zwrotu przeznaczonych przez nią na ten cel należności.

Postanowieniem z dnia 01 czerwca 2017r. (k.99-100) sąd na podstawie art. 168 § 1 k.p.c. przywrócił pozwanej termin do wniesienia sprzeciwu od wydanego nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 24 października 2016r. w sprawie I Nc 2710/16 oraz oddalił wnioski o wstrzymanie wykonalności niniejszego nakazu.

W piśmie z dnia 12 lipca 2017r.(k.105-107) powód podtrzymał w całości swoje dotychczasowe stanowisko wyrażone w pozwie i wniósł o odrzucenie sprzeciwu. Zaprzeczył, aby należne mu środki wskazane w porozumieniu z dnia 3 lutego 2014r. miały być przeznaczane na poczet jego udziału w kosztach utrzymania M. Ł. (1) w zamian za zwolnienie z alimentów na rzecz w/w, bowiem nie uzgodnił takiego rozliczenia, ani z pozwaną, ani ze swoją córką. Wskazał, że wszystkie środki przekazywane córce regulowane były w celu zaspokojenia jej podstawowych potrzeb życiowych tj. tytułem alimentów. Zaznaczył, że nie istniała i nie istnieje żadna umowa stron o oświadczenie na rzecz osoby trzeciej, a jeśli nawet przyjąć, że wskazane porozumienie taką umowę stanowiło, to nie zmienia postaci rzeczy, że powód nie wyraził zgody na zaprezentowaną przez pozwaną formę rozliczenia alimentów, zaś roszczenie alimentacyjne ma charakter osobisty. Powód zaprzeczył także, aby przysługiwało jej uprawnienie z art. 140 § 1 k.r. i o., albowiem nie istniała „ niemożność” uzyskania świadczenia alimentacyjnego, czy też „ nadmierne trudności w jego uzyskaniu” od powoda, co stanowi jeden z kumulatywnie występujących warunków skorzystania z uprawnień przewidzianych tym przepisem. M. Ł. zaznaczył, że córka do dnia dzisiejszego nie wystąpiła na drogę postępowania sądowego w celu uregulowania spraw alimentacyjnych. Z ostrożności powód podniósł zarzut przedawnienia roszczeń pozwanej zgłoszonych do potrącenia względem niego. Powód zakwestionował także wysokość usprawiedliwionych kosztów utrzymania córki wskazanych przez pozwaną tj. tak co do zasady, jak i wysokości.

Na rozprawie w dniu 18 stycznia 2019r. (k.241) pełnomocnik powoda podtrzymał dotychczasowe stanowisko. Pełnomocnik pozwanej wnosił o oddalenie powództwo w całości, tak jak w sprzeciwie wniesionym w sprawie, ponieważ postępowanie dowodowe wyraźnie wskazuje , iż między stronami doszło do umowy świadczenia na rzecz osoby trzeciej uregulowanej w art. 393 k.c. Powód potwierdził ,że strony nie dokonywały wzajemnie świadczeń pieniężnych ponieważ wobec siebie były zobowiązane w takiej samej wysokości , tak samo z umowy z 2010r. i porozumienia z 2014r. Wynika to z zeznań stron, ale i zeznań świadków, a zwłaszcza zeznań świadka M. Ł. (1), ale również z zeznań świadka D. K. (1) (odpowiedź na pytanie 8 i 16). Nadto z zeznań świadka M. Ł. (1), że po raz pierwszy od powoda kwotę w wysokości 1000 zł otrzymała w dniu 30 czerwca 2016r. proste zestawienie dat 3 lutego 2014r. i daty przelewu pierwszych alimentów daje 28 miesięcy co oznacza 28.000 zł., która została pokryta przez stronę pozwaną. To jest całkowicie uzasadnione stanowisko strony pozwanej. Natomiast pełnomocnik powoda oświadczył, iż sprawa jest jasna co do jednej rzeczy, a mianowicie zobowiązania pozwanej w stosunku do powoda , zgodnie z treścią porozumienia z 3 lutego 2014r. – § 2 do zapłaty pozostała kwota 17.000 zł. Ustalając w nawiązując do umowy z 2010 r. wzajemne zobowiązania stron. Spłata miała nastąpić do 15 czerwca 2015r. a nie 15 czerwca 2016r. Nadto oświadczył, iż gdy powód stawiał się do niego w innej sprawie, to on w tych okolicznościach pouczył go, że powinien mieć dowód realizacji świadczeń alimentacyjnych i stąd od czerwca 2016r. przekazywał na konto świadczenie przelewem w pełnej wysokości, bo wcześniej robił to w gotówce, przelewem i wpłatami czesnego bezpośrednio do szkoły, co przyznał świadek. Nadto przy ocenie obszernych zeznań świadka M. Ł. (1) należy wziąć pod uwagę ,że zamieszkuje i zamieszkiwała z pozwaną i pozostaje pod jej wpływem, realizuje jej oczekiwania co do treści składanych zeznań w tej sprawie, więc zeznania te należy taktować z dużą ostrożnością. Natomiast pełnomocnik pozwanej wskazał ,że nie jest prawdą to, że kwota roszczenia jest oczywista , bo sam powód nie był w stanie podać skąd wzięła się ta kwota.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Strony niniejszego postępowania zawarły związek małżeński w dniu 3 czerwca 1995r. przed Kierownikiem Urzędu Stanu Cywilnego w G.. Strony w dniu 17 listopada 2005r. na mocy umowy zawartej w formie aktu notarialnego przed Notariuszem L. B. zawarły umowę o ustanowieniu rozdzielności majątkowej małżeńskiej (Rep. A Nr 4111/2005).

W dniu 13 września 2010r. strony zawarły umowę „ w sprawie podziału majątku wspólnego i alimentów”. W § 2 tej umowy strony zgodnie oświadczyły, iż dokonały nakładów z majątku wspólnego na majątek osobisty pozwanej w wysokości 102.000 zł , pochodzących ze sprzedaży lokalu mieszkalnego położonego w S. przy ul. (...). Natomiast w § 3 K. Ł. (obecnie D.) zobowiązała się do zapłaty na rzecz powoda M. Ł. kwotę 51.000 zł, płatną w miesięcznych ratach po

1.000 zł każda w terminie do dnia 14 każdego miesiąca, przez okres 51 miesięcy z możliwością szybszej spłaty. Strony zgodnie oświadczyły, iż I rata w wysokości 1.000 zł została zapłacona w miesiącu sierpniu oraz II we wrześniu 2010r. W § 5 umowy powód zobowiązał się do opróżnienia, opuszczenia i wydania pozwanej lokalu mieszkalnego przy ul. (...) w S. wraz z dniem nabycia przez niego własnego lokalu mieszkalnego, a do tego czasu zobowiązał się do uiszczania opłaty w kwocie 500 zł miesięcznie na poczet pozwanej za korzystanie z tego lokalu. W § 6 tej umowy M. Ł. zobowiązał się do zapłaty alimentów na rzecz wspólnych dzieci stron - M. Ł. (1) i M. Ł. (3) w wysokości po 500 zł miesięcznie na każde dziecko, płatnych do rąk K. Ł. do dnia 14 każdego bieżącego miesiąca.

W dniu 3 lutego 2014r. strony (K. Ł. i M. Ł. (2)) zawarły porozumienie, w którym w § 1 oświadczyły, iż w dniu 13 września 2010r. zawarły „umowę w sprawie podziału majątku wspólnego i alimentów”, która stanowi załącznik do niniejszego porozumienia. Natomiast w § 2 zgodnie oświadczyły, że według stanu na dzień 3 lutego 2014r. do zapłaty pozostała kwota 17 tys. zł.

Zgodnie z § 3 ust. 1 i 2 strony postanowiły, że poczynając od dnia 10 lutego 2014r. dalsze rozliczenie pozostałej do zapłaty kwoty, o której mowa w § 2, będzie następowało w ten sposób, że K. Ł. będzie uiszczać na rzecz M. Ł. (2) kwotę 1.000 zł miesięcznie, płatną do 15 dnia każdego miesiąca, wraz z ustawowymi odsetkami w przypadku opóźnienia płatności, zaś M. Ł. (2) zobowiązał się dobrowolnie realizować postanowienie Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 7 listopada 2013 r. wydane w sprawie XRC 2222/11, a później wyrok wydany w oznaczonej wyżej sprawie, przy czym nadal będzie dobrowolnie łożył kwotę 1.000 zł miesięcznie na rzecz córki M. Ł. (1). Jak stanowił m.in. § 6 tej umowy strony ustaliły, iż zobowiązują się niezwłocznie zmodyfikować swoje stanowiska w sprawie o rozwód, toczącej się przed Sądem Okręgowym w Szczecinie pod sygnaturą X RC 2222/11 m.in. co do rozwiązania ich małżeństwa bez orzekania o winie.

Na mocy wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 25 marca 2014 r. w sprawie XRC 2222/11 małżeństwo stron zostało rozwiązane przez rozwód bez orzekania o winie stron. W pkt III wyroku kosztami utrzymania małoletniej M. Ł. (3) obciążono oboje rodziców z tym, że zasądzono od M. Ł. (2) na rzecz córki rentę alimentacyjną w wysokości po 1.000 zł miesięcznie, płatną do 15-tego każdego miesiąca, z ustawowymi odsetkami w razie opóźnienia w płatności każdej raty, poczynając od uprawomocnienia się wyroku. Orzeczenie uprawomocniło się z dniem 16 kwietnia 2014r.

Powód nosił nazwisko Ł. do czasu uzyskania obywatelstwa szwedzkiego, a jego obecne nazwisko to L..

W związku z realizacją umowy z dnia 13 września 2010r. strony faktycznie nie świadczyły sobie posiadanych zobowiązań t.j. pozwana nie dokonywała spłaty kwoty 1.000 zł miesięcznie z tytułu podziału majątku, a powód nie dokonywał zapłaty z tytułu alimentów w łącznej kwocie 1.000 zł na obie córki stron : M. oraz M. Ł. (3). Takiego „ sposobu rozliczania się” stron powód nie przyjął przy realizacji porozumienia z 03 lutego 2014r. Stroną tej umowy nie była M. Ł. (1) i nie miała wiedzy na temat szczegółów rozliczeń między stronami. Pozwana nie dokonała żadnej z wpłat objętych porozumieniem z dnia 03 lutego 2014r.

Dowód:

- **umowa z dnia 17.11.2005r. k. 13-14,**
- **umowa z dnia 13.09.2010r. k. 10-12,**
- **porozumienie z dnia 03.02.2014 r. k. 8-9,**
- **wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 25.03.2014 r. k. 15,**
- **dokument potwierdzający prawo stałego pobytu k.16,**
- **odpis aktu urodzenia powoda k.17,**
- **zeznania świadka M. Ł. (1) k.135-137, k.195-197,**

- zeznania powoda k. 233-238,

- zeznania pozwanej k. 239-240,

Pismem z dnia 15 marca 2016r. M. Ł. wezwał K. D. do zapłaty kwoty 17.000 zł z tytułu wskazanego w § 2 i 3 ust.1 porozumienia z dnia 03 lutego 2014r. w terminie do dnia 22 marca 2016r. Z zastrzeżeniem, iż po bezskutecznym upływie określonego terminu w celu dochodzenia w/w należności zmuszony będzie do wystąpienia na drogę postępowania sądowego. Korespondencja została doręczona bezpośrednio pozwanej.

Pismem z dnia 5 kwietnia 2016r. pozwana wskazała, że wszelkie należności wynikające z porozumienia z dnia 3 lutego 2014r. zostały już zaspokojone w całości poprzez ich skompensowanie z zobowiązaniami z tytułu kosztów utrzymania córki M. Ł. (1) w okresie od 3 lutego 2014r., bowiem zobowiązał się dobrowolnie łożyć tytułem kosztów utrzymania córki comiesięcznie kwotę 1.000 zł, zaś z obowiązku tego się nie wywiązywał.

W dniach 26 i 27 grudnia 2014 r. pozwana sporządziła maila skierowanego do powoda w zakresie rozliczenia majątku, informując o wzajemnym skompensowaniu się ich należności.

Powód w piśmie z dnia 20 kwietnia 2016r. poinformował, że czeka na realizację wezwania do zapłaty najpóźniej do dnia 27 kwietnia 2016r.

Córka stron M. Ł. (1) urodziła się w dniu (...) i tym samym uzyskała pełnoletniość z dniem 14 listopada 2013r.

Dowód:

- wezwanie z dnia 15.03.2016r. z potwierdzeniem nadania i odbioru k. 18-20,

- pismo z dnia 05.04.2016r. k. 21

- e-maile z dnia 26-27.12.2014r. k. 80-81

- pismo z dnia 20.04.2016r. z potwierdzeniem nadania k. 22-23,

- odpis aktu urodzenia M. Ł. (1) k.24.

Pozwem z dnia 11 sierpnia 2014r. (wniesionym w dniu 13 sierpnia 2014r.) M. Ł. (1) wystąpiła z pozwem o alimenty przeciwko K. D.. W uzasadnieniu wskazała, iż od lipca 2014r. nie zamieszkuje wraz z matką, a z ojcem, bo ta nie wpuściła jej do domu po powrocie z wakacji. W dniu 21 października 2014r. w niniejszej sprawie VIIIRC 877/14 zostało wydane postanowienie w przedmiocie zabezpieczenia z zobowiązaniem pozwanej do zapłaty kwoty 1.000 zł tytułem alimentów, poczynając od dnia 13 sierpnia 2014r.

W piśmie z dnia 17 grudnia 2014r. powództwo zostało cofnięte, a postępowanie umorzone postanowieniem z dnia 19 grudnia 2014r.

Dowód:

- pozew z dnia 11.08.2014r. z załącznikami k. 161-168,

- postanowienie z 21.10.2014r. z uzasadnieniem k.169-174,

-pismo z 17.12.2014r. k.175,

-postanowienie z 19.12.2014r. k.176-177,

- zeznania świadka M. Ł. (1) k.135-137,k.150-151,k.195-197,

- przesłuchanie świadka D. K. (2) k.216-220,

- zeznania powoda k. 233-238,

- pismo z 31.12.2014r. k.178.

Pozwem z dnia 7 stycznia 2015r. K. D. w imieniu małoletniej M. Ł. (3) wystąpiła z pozwem o podwyższenie alimentów przeciwko M. Ł. (2) z kwoty 1.000 zł do kwoty 2.000 zł. W związku z pracą powoda na terenie Niemiec pozwana uzyskała decyzję o przyznaniu zasiłku rodzinnego na rzecz obu córek za okres od kwietnia 2014r. wypłacany co miesiąc w przypadku M. Ł. (1) oraz od kwietnia 2014r. do lipca 2016r. w przypadku M. Ł. (3). Z tego tytułu przelane zostały środki w kwocie 10.674,00 EUR (44.567,15 PLN), 380 EUR (1.606,067 PLN), 380 EUR (1.583,31 PLN), 380 EUR (1.605,50 PLN), 380 EUR(1.666,41 PLN) w okresie od sierpnia do grudnia 2016r.

Dowód:

- pozew z dnia 07.01.2015r. wraz z uzasadnieniem k. 108-114,

-decyzja z 03.08.2016r. k.113-115,

-przelewy k.116.-120,

- przesłuchanie świadka D. K. (2) k.216-220,

- zeznania powoda k. 233-238,

- zeznania pozwanej k. 239-240.

W latach 2011 - 2013 powód dokonywał przelewów tytułem dojazdów M. Ł. (1) do szkoły do L. na łączną kwotę 3.164 zł., w latach 2011- 2014 dokonywał przelewów tytułem jej kieszonkowego, na obiady, na egzamin itd., a w latach 2014-2015 dokonywał przelewów tytułem czesnego na studia. Przekazywał również córkom, w tym M. Ł. (1) pieniądze za pośrednictwem swojej matki D. K. (2), podczas ich pobytu w Niemczech.

Dowód:

- lista operacji k. 25-39,

- lista operacji k. 82-91,

- zeznania świadka M. Ł. (1) k.135-137, k.195-197,

- przesłuchanie świadka D. K. (2) k.216-220,

- zeznania powoda k. 233-238.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Jak stanowi art. 917 k.c. – „Przez ugodę strony czynią sobie wzajemne ustępstwa w zakresie istniejącego między nimi stosunku prawnego w tym celu, aby uchylić niepewność co do roszczeń wynikających z tego stosunku lub zapewnić ich wykonanie albo by uchylić spór istniejący lub mogący powstać”. Natomiast art. 918 § 1 k.c. stanowi, iż uchylenie się od skutków prawnych ugody zawartej pod wpływem błędu jest dopuszczalne tylko wtedy, gdy błąd dotyczy stanu faktycznego, który według treści ugody obie strony uważały za niewątpliwym, a spór albo niepewność nie byłyby powstały, gdyby w chwili zawarcia ugody strony wiedziały o prawdziwym stanie rzeczy.

§ 2. Nie można uchylić się od skutków prawnych ugody z powodu odnalezienia dowodów co do roszczeń, których ugoda dotyczy, chyba że została zawarta w złej wierze.

Ugoda jest umową, która umożliwia likwidowanie konfliktów na drodze kompromisu, bez konieczności odwoływania się i angażowania osób trzecich (sąd, arbitraż), bez konieczności także prowadzenia sformalizowanego postępowania, również dowodowego. Możliwość zawarcia umowy ugody jest jednak w każdym razie uzależniona od gotowości do zawierania kompromisów, ustępstw i rezygnacji ze swoich mniej lub bardziej prawdopodobnych racji na rzecz partnera stosunku prawnego. Nie ma przy tym ograniczeń w zakresie eliminowania jakiejkolwiek grupy podmiotów, która byłaby pozbawiona możliwości załatwiania swoich spraw na drodze ugody. Okoliczność, w jakiej zawierana jest ugoda, sprawia, że ugoda nie tworzy między stronami nowego stosunku prawnego, ale prowadzi do częściowego zmodyfikowania istniejącego stosunku (J. Jezioro (w:) E. Gniewek, Komentarz, 2006, s. 1364). Częściowo na nowo ukształtowane stosunki są pochodną wzajemnych ustępstw poczynionych sobie nawzajem przez strony. W rezultacie ugody ten niepewny lub sporny stosunek prawny jest przekształcany w stosunek pewny i bezsporny. Istotą ugody jest czynienie sobie wzajemnie ustępstw w zakresie oczekiwanych rezultatów stosunku prawnego, które należy zaliczyć do przedmiotowo istotnych elementów ugody (wyrok SN z 24 lipca 2002 r., I CKN 915/00, LEX nr 56895). Rozmiar i rodzaje ustępstw pozostają jedynie w gestii zainteresowanych podmiotów stosunku. Ustępstwa te mogą polegać na zrzeczeniu się zarzutów, na uznaniu praw drugiej strony, na zaciągnięciu nowego zobowiązania, na zmodyfikowaniu wysokości czy nawet rodzaju świadczeń, do jakich zobowiązane są strony, na rozszerzeniu istniejących czy ustanowieniu nowych zabezpieczeń, na zmianie parametrów, którymi winien kierować się dłużnik w wykonaniu zobowiązania w zakresie terminu, miejsca czy jakości przedmiotu świadczenia (wyrok SN z 16 lutego 2005 r., IV CK 502/04, LEX nr 177277; wyrok SN z 22 września 2005 r., IV CK 94/05, LEX nr 187118). Ograniczenia w zakresie ugodowego załatwiania konfliktu interesów stron umowy są krępowane jedynie przez bezwzględnie obowiązujące przepisy prawa. Przedmiotem ugody może być jakikolwiek stosunek prawny, bez względu na źródło powstania tego stosunku (A. Szpunar, glosa do wyroku SN z 10 listopada 1999 r., I CKN 205/98, Rejent 2000, nr 9, s. 105). Ugoda jako czynność prawna podlega wszelkim przepisom o wymogach skuteczności oświadczeń woli, a zważywszy na to, mają do niej zastosowanie przepisy ogólne dotyczące sposobów zawarcia umowy, formy czynności prawnych czy wad oświadczenia woli, z wyjątkiem uchylenia się od skutków ugody zawartej pod wpływem błędu (wyrok SN z 26 listopada 1981 r., IV CR 424/81, LEX nr 8375). Forma umowy ugody jest w zasadzie dowolna, jeżeli jednak dla określonej czynności prawnej z uwagi na jej przedmiot wymagana jest forma szczególna, to i ugoda powinna być zawarta w takiej formie.

W ocenie sądu w okolicznościach niniejszej sprawy doszło do zawarcia skutecznej ugody pozasądowej między stronami w zakresie rozliczenia z tytułu podziału majątku ale i świadczeń alimentacyjnych (bo na dzień umowy z dnia 13 września 2010r. obie córki stron były małoletnie i świadczenia alimentacyjne miały być realizowane przez powoda do rąk pozwanej). Kolejne ustalenia w tym zakresie (porozumienie z dnia 03 lutego 2014r.) nawiązywały w sposób bezpośredni do powyższej umowy, ale dotyczyły uznania zobowiązania z tytułu podziału majątku na kwotę 17.000 zł, ale i świadczenia alimentacyjnego w kwocie 1.000 zł na rzecz M. Ł. (1), która była wówczas już pełnoletnia. Nie była ona przy nim obecna, a w swoich zeznaniach podała” nie mam wiedzy jak to było z płacaniem alimentów przed tym jak zaczęły wpływać na moje konto”, a miało to miejsce od czerwca 2016r. Podczas kolejnych zeznań zeznała jednak iż, „ tata nie płacił alimentów w 2014r. i 2015r. , ale dlaczego nie jestem pewna”. Zeznania tego świadka miały o tyle znaczenie, iż „ kompensacja” na którą powołała się pozwana miała doprowadzić do realizacji jest zobowiązania wobec powoda w zakresie zapłaty kwoty 17.000 zł w miesięcznych ratach po 1.000 zł każda. Z treści porozumienia, które należy traktować jako ugodę wynika jednoznacznie, iż pozwana uznaje zobowiązanie wobec powoda na kwotę 17.000 zł jako bezsporne. Nadto dodać należy, iż pozwana w swoich zeznaniach przyznała, iż tego zobowiązania nie zrealizowała dokonując comiesięcznych wpłat na rzecz powoda, a kompensując je z alimentami na rzecz pełnoletniej córki M. Ł. (1). Zdaniem sądu zawarte porozumienia i wcześniejsza umowa powinny być traktowane jako ugoda pozasądowa zawierająca oświadczenia stron w zakresie ich rozliczenia finansowego m.in. z tytułu podziału majątku wspólnego. Reasumując sąd uznał, że porozumienie stron z dnia 03 lutego 2014r. stanowi zarazem uznanie długu przez pozwaną w kwocie 17.000 zł (objętej pozwem).

Uznanie roszczenia może być dokonane w trzech różnych formach: jako uznanie właściwe, ugoda i uznanie niewłaściwe. Pierwsze stanowi nieuregulowaną odrębnie umowę ustalającą co do zasady i zakresu istnienie albo nieistnienie jakiegoś stosunku prawnego, drugie stanowi także umowę, z tym, iż jest to umowa uregulowana i różni się od uznania właściwego tym, że samo istnienie lub nieistnienie stosunku prawnego nie jest kwestionowane, a istnieje jedynie niepewność co do roszczeń wynikających z tego stosunku (art. 917-918 k.c.). Wreszcie, trzecią formą jest tzw. uznanie niewłaściwe, które można określić jako przyznanie przez dłużnika wobec wierzyciela istnienia długu. Jeżeli zarówno sama treść art. 917 k.c., cel ugody i treść ugody jednoznacznie wskazują, iż w ugodzie chodzi o zmianę istniejącego już między stronami stosunku prawnego w celu usunięcia niepewności albo zapewnienie realizacji roszczeń wynikających z tego stosunku, to tym samym nie jest uprawnione stanowisko, iż ugoda może powołać do życia nowy stosunek prawny między stronami. Zgodnie z art. 917 k.c. o ugodzie można mówić jedynie wtedy, gdy reguluje ona prawa i obowiązki stron (w celu usunięcia wątpliwości lub sporu) - przy czynieniu wzajemnych ustępstw - w ramach już istniejącego stosunku prawnego. Zaspokojenie przez pozwaną roszczeń powoda w wykonaniu zawartej między stronami ugody pozasądowej powoduje wygaśnięcie zobowiązania.

Powód określając podstawę swego żądania wskazał, iż w dniu 3 lutego 2014r. strony zawarły porozumienie w myśl, którego pozwana K. Ł. zobowiązała się zapłacić na jego rzecz kwotę w wysokości 17.000 zł w określonych ratach miesięcznych. Stan faktyczny w sprawie w zasadzie nie był sporny między stronami postępowania, bowiem pozwana w toku postępowania nie kwestionowała okoliczności zawarcia z powodem porozumienia z dnia 3 lutego 2014 r. oraz nie zaprzeczyła, iż nie dokonała spłaty kwoty tam określonej w wysokości 17.000 zł. Pozwana wskazała zaś, że świadczenie dochodzone pozwem zostało w całości spełnione, ponieważ dokonała spłaty przedmiotowej należności poprzez finansowanie kosztów utrzymania córki stron M. Ł. (1) w zakresie, w jakim powinien był czynić to pozwany.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił na podstawie ujawnionych dowodów z dokumentów, których autentyczności nie negowała żadna ze stron. Podstawę ustaleń faktycznych w zakresie istotnych dla rozstrzygnięcia okoliczności stanowiły nadto zeznania stron. W ograniczonym zakresie zaś świadków: M. Ł. (1) i D. K. (2). Sąd z dużą ostrożnością podchodził do zeznań M. Ł. (1) mając na względzie, że jej zeznania zawierały wewnętrzne sprzeczności. Duża emocjonalność, która towarzyszyła tym zeznaniom być może powodowała te sprzeczności. Treść jej zeznań przytoczona w dwóch fragmentach powyżej świadczyła o tym.

W tym miejscu przytoczenia wymaga treść art. 498 § 1 – „Gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelności drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem państwowym. § 2. Wskutek potrącenia obie wierzytelności umarzają się nawzajem do wysokości wierzytelności niższej”.

Nie budziło wątpliwości stanowisko, że wykazanie przesłanek warunkujących dokonanie potrącenia (art. 498 § 1 k.c.) obciąża stronę, która zgłasza zarzut potrącenia (art. 6 k.c.) (wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 16 listopada 1998 r., I CKN 892/97). Potrącenie nie będzie możliwe, gdy wystąpi zarazem chociażby jedna z przesłanek negatywnych wymienionych w art. 504 lub 505 k.c. lub w przepisach szczególnych. Zgodnie z art. 499 k.c., potrącenia dokonuje się przez oświadczenie złożone drugiej stronie. Oświadczenie ma moc wsteczną od chwili, kiedy potrącenie stało się możliwe. Co do zasady zatem w sytuacji kiedy dwie strony są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami możliwe jest potrącenie swojej wierzytelności z wierzytelności drugiej strony. Potrącenia dokonywa się przez oświadczenie złożone drugiej stronie. Oświadczenie ma moc wsteczną od chwili, kiedy potrącenie stało się możliwe. Jeżeli przedmiotem potrącenia są wierzytelności, których miejsca spełnienia świadczeń są różne, strona korzystająca z możliwości potrącenia obowiązana jest uiścić drugiej stronie sumę potrzebną do pokrycia wynikającego dla niej uszczerbku.

W art. 505 k.c. ustawodawca wprowadził jednak zamknięty katalog wierzytelności, które nie mogą być umorzone przez potrącenie. Stanowi on, iż nie mogą być umorzone przez potrącenie:

1) wierzytelności nie ulegające zajęciu;

2) wierzytelności o dostarczenie środków utrzymania;

3) wierzytelności wynikające z czynów niedozwolonych;

4) wierzytelności, co do których potrącenie jest wyłączone przez przepisy szczególne”.

Wierzytelności o dostarczenie środków utrzymania (pkt 2), to przede wszystkim wierzytelności alimentacyjne sensu stricto, których źródłem są przepisy kodeksu rodzinnego i opiekuńczego. Stwierdzić należy zatem, iż nie ma prawnej możliwości dokonania potrącenia należności powoda z wierzytelnościami przysługującymi córce stron. Nie mogą być umorzone przez potrącenie wierzytelności o dostarczenie środków utrzymania, gdyż mogłoby to pozbawić stronę, wobec której wierzyciel wzajemny chciałaby dokonać potrącenia, niezbędnych środków egzystencji. Do tej kategorii wierzytelności należy zaliczyć w szczególności wierzytelności alimentacyjne. W ocenie sądu przywoływane nadto regulacje z art. 393 k.c., art. 453 k.c. czy art. 140 k.r.o. nie miały zastosowania w niniejszej sprawie.

Art. 393 § 1 k.c. stanowi, iż jeżeli w umowie zastrzeżono, że dłużnik spełni świadczenie na rzecz osoby trzeciej, osoba ta, w braku odmiennego postanowienia umowy, może żądać bezpośrednio od dłużnika spełnienia zastrzeżonego świadczenia.

§ 2. Zastrzeżenie co do obowiązku świadczenia na rzecz osoby trzeciej nie może być odwołane ani zmienione, jeżeli osoba trzecia oświadczyła którejkolwiek ze stron, że chce z zastrzeżenia skorzystać.

§ 3. Dłużnik może podnieść zarzuty z umowy także przeciwko osobie trzeciej.

	<p>W art. 393 k.c. uregulowano umowę, która stanowi szczególną konstrukcję prawną, pozwalającą na wprowadzenie do struktury stosunku zobowiązaniowego osoby trzeciej wobec wierzyciela i dłużnika, która w braku odmiennego postanowienia umowy, może żądać bezpośrednio od dłużnika spełnienia zastrzeżonego na jej rzecz świadczenia. Umowa o świadczenie na rzecz osoby trzeciej jest zatem zobowiązaniem, w którym dłużnik ma spełnić świadczenie nie wobec wierzyciela, lecz wobec osoby nie będącej stroną tej umowy i nie biorącej w niej udziału. Z reguły zastrzeżenie w umowie takiego świadczenia jest następstwem stosunków łączących wierzyciela z osobą trzecią, w wyniku których wierzyciel pragnie przysporzyć osobie trzeciej określoną korzyść, wypełniając w ten sposób własny obowiązek. Osoba ta ma odnieść określoną korzyść majątkową wynikającą ze spełnienia przez dłużnika na jej rzecz świadczenia zastrzeżonego w umowie. Trudno w związku z poczynionymi ustaleniami faktycznymi w sprawie przyjąć, iż taka „domniemana umowa” miała miejsce, biorąc pod uwagę w szczególności treść zeznań świadka M. Ł. (1). Nadto charakter jej wierzytelności (świadczenie alimentacyjne) wobec powoda przeczy możliwości dokonywania jakichkolwiek domniemań w</p>
--	---

tym zakresie, skoro cel świadczenia alimentacyjnego jest jednoznaczny.

Zgodnie zaś z art. 140§ 1 k.r.o. Osoba, która dostarcza drugiemu środków utrzymania lub wychowania nie będąc do tego zobowiązana albo będąc zobowiązana z tego powodu, że uzyskanie na czas świadczeń alimentacyjnych od osoby zobowiązanej w bliższej lub tej samej kolejności byłoby dla uprawnionego niemożliwe lub połączone z nadmiernymi trudnościami, może żądać zwrotu od osoby, która powinna była te świadczenia spełnić. § 2. Roszczenie przewidziane w paragrafie poprzedzającym przedawnia się z upływem lat trzech.

W art. 140 § 1 k.r.o. ustawodawca zawarł podstawę materialnoprawną do wystąpienia z roszczeniem regresowym i wskazał osobę, której przysługuje bierna legitymacja procesowa w postępowaniu regresowym. Osobą taką jest „osoba, która powinna była te świadczenia spełnić”. W wyroku z 27.01.1998 r., III CKN 332/97, niepubl., SN uznał, że w świetle treści art. 140 k.r.o. wysokość roszczenia regresowego limitowana jest w stosunku do osoby pozwanej zakresem tych świadczeń alimentacyjnych, które w czasie objętym regresem ta osoba powinna była spełnić. Zgodnie z poglądem SN wysokość świadczenia regresowego określają ponadto świadczenia, które rzeczywiście spełniła osoba wymieniona w art. 140 § 1 k.r.o., a nie świadczenia, które osoba zobowiązana powinna była spełnić (zob. wyrok SN z 14.12.1963 r., III CR 311/63, OSNCP 1964/10, poz. 211). Tym samym pozwana z takim regresem przeciwko powodowi mogłaby wystąpić na drogę postępowania sądowego, które pozwoliłoby poczynić ustalenia co do jego zasadności, a po uzyskaniu pozytywnego orzeczenia zgłosić je do ewentualnego potrącenia z jej zobowiązaniem wynikającym z podziału majątku. Samo przywołanie tej regulacji nie mogło być podstawą do uwzględnienia racji pozwanej. Nadto powód podniósł, iż w tym zakresie takie roszczenie uległo już przedawnieniu.

Reasumując w ocenie sądu powód wykazał zasadność swojego roszczenia, a w kontekście jego zeznań, które choć nie wskazywały w sposób precyzyjny na sposób ustalenia wysokości dochodzonej kwoty i nie były jednoznaczne, przy przyjęciu, iż pozwana taką właśnie kwotę uznała pozostawały bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sporu. Także zeznania świadków były drugorzędne, ale i mało wartościowe z uwagi na ich

zaangażowanie emocjonalne ze stronami postępowania i zwłaszcza brak wiedzy co do ustaleń stron. Tym samym sąd swoje ustalenia oparł przede wszystkim na dowodach z dokumentów i zeznaniach stron, ale w takim zakresie w jakim te zeznania korespondowały z dowodami z dokumentów. Akcentując, iż nie mogło dojść do skutecznego potrącenia dochodzonej wierzytelności z wierzytelnościami z tytułu zobowiązań alimentacyjnych powoda wobec świadka M. Ł. (1). Zaznaczenia wymaga również, iż sąd nie miał żądanej wątpliwości co do tożsamości powoda jako strony zawieranych umów jak i strony niniejszego postępowania. W tym stanie rzeczy sąd uwzględnił powództwo w całości.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c., stosownie do którego jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Termin spłaty poszczególnych rat został określony w § 3 porozumienia z dnia 03 lutego 2014r. Orzekając w przedmiocie odsetek Sąd miał zarazem na względzie, iż zgodnie z aktualnym brzmieniem art. 481 § 2 k.c., jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie – w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Wzmiankowany przepis został znowelizowany ustawą z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r. poz. 1830), która weszła w życie z dniem 1 stycznia 2016 r. (art. 57 ustawy). Dlatego też w zakresie odsetek sprzed daty 1 stycznia 2016 r. należało zasądzić odsetki ustawowe, zgodnie z poprzednim brzmieniem art. 481 § 2 k.c., wedle którego, jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona należą się odsetki ustawowe.

O kosztach postępowania przy uwzględnieniu wyniku procesu orzeczono w punkcie II wyroku w oparciu o przepisy art. 98 § 1 i 3 k.p.c., oraz § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie – t. j.: Dz. U. z 2015r. poz.1800 ze zmianami w brzmieniu z daty wniesienia pozwu). Na poniesione przez powoda koszty wynoszące łącznie 5.042 zł składały się: opłata sądowa od pozwu w kwocie 213 zł, koszty

zastępstwa procesowego w kwocie 4.800 zł, koszty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz kwota 12 zł tytułem opłaty kancelaryjnej.

Podstawą rozstrzygnięcia w zakresie punktu III wyroku stanowił przepis art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych(Dz.U. z 2010r. Nr 90, poz.594 ze zmianami). Na jego zasadzie kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Koszty opłaty sądowej w niniejszej sprawie stanowiły kwotę 850 zł, z czego powód uiścił jedynie kwotę 213 zł. Tym samym pozostałymi kosztami sądowymi jako nieuiszczonymi t.j. w kwocie 637 zł sąd obciążył pozwaną jako stronę przegrywającą.

SSR Anita Wolska

Sygn. akt I C 402/17 Dnia 13 lutego 2018 r.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować,
2. odpis wyroku wraz z odpisem uzasadnienia doręczyć pełnomocnikowi pozwanej,
3. akta przedłożyć z apelacją, zażaleniem, wpływem innych pism lub za 21 dni.

SSR Anita Wolska